

ler Statstilskuddets Fordeling, var der opnaaet fuld Enighed om Princippet for Fordelingen, men der bestod en mindre Uoverensstemmelse mellem Flertallet og Mindretallet med Hensyn til de mindste Satter for Sygepengene, hvorefter Tilskuddet skulde fordeles, idet Flertallet foreslog 40, 50 og 60 Øre som Minimum for henholdsvis Landet, Købstæderne og København med Frederiksberg og Omegn, medens Mindretallet holdt paa Satterne 40, 55 og 70 Øre. — Hvis dette Lovforslag nu overensstemmende med Praksis var blevet fremsat i Landstinget, tror jeg, at der vilde have været temmelig god Udsigt til, at det i denne Samling havde faaet Lovskraft. Som Følge af den ændrede Partistilling efter Valget den 20. Maj finder jeg det i og for sig ganske naturligt, at den højtærede Indenrigsminister, som hørte til det daværende Mindretal, har fremsat Lovforslaget i den Skikkelse, som Mindretallet ønskede at give Loven, fremfor i den Form, hvori det blev vedtaget af Folketinget i Fjor. Men at det skulde virke til at gøre Udsigterne for Sagens Gennemførelse lysere, at der sandsynligvis for Landstinget kommer til at foreligge 2 Lovforslag, vedtagne her i Tinget med et Aars Mellemlum, tillader jeg mig at nære nogen Tvivl om.

Der er ingen Grund til at optage nogen lang Diskussion om dette Emne efter den Behandling, Lovforslaget fik i Fjor saavel i Salen som i Udvalget, men nogle faa Bemærkninger bliver jeg alligevel nødt til at knytte dertil. Jeg skal indskrænke mig til det mindst mulige, og jeg begynder da naturligt med § 6. I det Lovforslag, som i Fjor blev fremsat af Indenrigsministeren, var der faste Grænser saavel for Indtægten som for Formuen. Men efter at det var behandlet her i Tinget, var Grænserne blevet flydende, idet det i Lovforslaget hed, at Medlemmer af en Sygekasse kunde kun de være, hvis Formue og Indtægtsforhold som Regel ikke oversteg de nedenfor i Paragraffen nævnte Grænser. Der var derved givet Plads for det frie Skøn, som ingen af os, hvad enten vi staaar paa den ene eller den anden Side, ønsker at komme bort fra. Den eneste Forskel, jeg kan se mellem disse to Forslag, er nærmest den, at medens det daværende Flertal ønskede disse Grænser, der som Regel skulde være gældende, indsat i Loven, ønsker man nu disse Grænser fastsat i et ministerielt Cirkulære, udstedt efter en Forhandling med et Udvalg, som Lovforslaget omtaler, men som

jeg ikke her skal komme ind paa. Thi at ogsaa det ministerielle Cirkulære vil komme til at indeholde fastsatte Grænser, er givet, det indrømmes i selve Lovforslagets § 6, 4de Stykke, hvor det hedder: „Naar et Medlems økonomiske Forhold forbedres saaledes, at hans Indtægt eller Formue overskrider de i Bekendtgørelsen fastsatte Grænser...“. Spørgsmaalet bliver saa kun, om man ønsker, at disse fastsatte Grænser, hvorfra man alligevel efter et Skøn kan vige, skal staa i Loven eller i et ministerielt Cirkulære. Vi fra vor Side ønskede og ønsker fremdeles Spørgsmaalet afgjort af Lovgivningsmagten fremfor et ministerielt Cirkulære, og det kan sikkert ingen bebrejde os, saa meget mindre som der i det Forslag, som Folketinget vedtog i Fjor, indførtes en ny § 36, som gav den lovgivende Magt Lejlighed til hvert femte Aar at revidere disse Grænser. Derfor synes jeg, at man fremdeles bør holde paa, at Afgørelsen skal træffes af Lovgivningsmagten og ikke ved et ministerielt Cirkulære, udstedt efter Forhandling med det nævnte Udvalg. Jeg synes, Ansvarret bør ligge hos den lovgivende Magt. Jeg forstaaer i øvrigt ikke, at den højtærede Indenrigsminister ønsker at skulle udstede saadanne Cirkulærer; var jeg i hans Sted, vilde jeg ti Gange hellere henholde mig til Lovgivningsmagten, men det maa jo blive hans Sag.

Der er i § 6 i det foreliggende Lovforslag sket en Ændring i Forhold til det i Fjor af Folketinget vedtagne, som jeg meget beklager. Den knytter sig til en ny indføjjet Paragraf, § 34, om Fortsættelsessygekasser. I det Forslag, vi vedtog i Fjor, havde vi faaet den efter mit Skøn udmærkede Bestemmelse indført, at et Medlem, som lovligt var optaget i en statsanerkendt og statsunderstøttet Sygekasse, og som havde gjort det Kunststykke at forbedre sine økonomiske Kaar saaledes, at han egentlig ikke længere burde staa som Medlem af en statsunderstøttet Sygekasse og derigennem oppebære Statshjælp og kommunal Hjælp, fremdeles kunde blive staaende i Sygekassen til sin Dødsdag, selv om hans Formue eller hans Indtægt blev aldrig saa stor, hvis han underkastede sig de Bestemmelser, som Lovforslaget den Gang havde fastsat, og som gik ud paa, at han foruden sit almindelige Kontingent skulde svare til Sygekassen det Tilskud, som Staten skulde have givet, hvis han ikke havde været bemidlet, og samtidig give Afkald paa de Fordele, som fastsættes i §§ 14 og 15, nemlig Modera-